

Arrest

nr. 129 766 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde gemachtigde van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 7 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 25 oktober 2013. Op dezelfde datum wordt verzoekster in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep gekend onder rolnummer 142 145 tegen beide beslissingen wordt door de Raad verworpen op 19 september 2014 bij arrest nr. 129 767.

1.2. Op 19 november 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.2, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 14 februari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§> 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de

schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

De medische documenten d.d. 05.03.2004, 06.05.2004 en 07.03.2012 en het ongedateerde document opgesteld door Dr. Koelik en het afdelingshoofd Jerjomenko, worden niet in beschouwing genomen aangezien de hoedanigheid van de opsteller en ondertekenaar door het gebrek aan RIZIV-nummer op het medisch attest niet verifieerbaar is.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.4. Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde tevens de beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaren wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 14 februari 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: G.G.

(...)

Nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.10.2013, haar betekend op 25.10.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid – samenhang tussen de onderscheiden beslissingen die middels het voorliggende verzoekschrift worden bestreden

2.1. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep worden geacht te zijn gericht tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514, R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.2. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 11 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het inreisverbod dat haar op 11 februari 2014 werd opgelegd (bijlage 13sexies). Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds het inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

2.3. Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsvrouw van verzoekster stelt dat de twee beslissingen genomen met toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet in de zaken met rolnummers 150 321 en 142 145 samenhangend zijn, dat op 7 oktober 2013, voorafgaand aan het inreisverbod, reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven dat het gevolg is van de eerdere beslissing met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de zaak met rolnummer 142 145 – die ook dit bevel tot voorwerp heeft – en dat het inreisverbod het gevolg is van dit bevel, zodat hieruit de samenhang blijkt.

2.4. De Raad benadrukt dat het beroep, gekend onder rolnummer 142 145, betrekking had op de beslissingen van 7 oktober 2013 waarbij, enerzijds, de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard, en, anderzijds, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 129 767 van 19 september 2014.

Het huidige beroep bevat een eerste bestreden beslissing die de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft en aldus werd genomen in antwoord op een tweede aanvraag vanwege verzoekster op grond van de specifieke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing betreft het opgelegde inreisverbod, waarmee de beslissing tot verwijdering van 11 februari 2014 gepaard gaat. Dit inreisverbod is gestoeld op het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2013 en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2013, waarvan verzoekster niet betwist dat zij er geen gevolg aan gaf, houdt op geen enkele wijze verband met de door haar ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een stellig verband tussen de onderscheiden bestreden beslissingen ontbreekt dan ook.

De in het voorwerp aangeduide beslissingen hebben een verschillende juridische grondslag en zijn het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan verzoekster werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het voorliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van de eerste en de tweede bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens in ogenschouw moeten worden genomen en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

Er kan verder niet worden ingezien waarom het loutere feit dat een aantal verschillende beslissingen op dezelfde dag worden genomen, meteen zou impliceren dat er ook wat de juridische grondslag en feitelijkeheden betreft, een stellig verband bestaat tussen deze beslissingen.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

2.5. Er is bijgevolg geen sprake van een verknochtheid tussen het bestreden inreisverbod van 11 februari 2014 enerzijds en de beslissing van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerstgenoemde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ofwel voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, dit is het aan verzoekster opgelegde inreisverbod.

Ter terechtzitting vraagt de raadvrouw van verzoekster de Raad om, indien hij zou oordelen dat er geen samenhang is tussen het inreisverbod en de beslissing genomen met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het inreisverbod als de belangrijkste beslissing te beschouwen en het beroep ten gronde te behandelen in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

Hoewel de verwerende partij hierover een andere standpunt inneemt, treedt de Raad in dit geval de verzoekster bij gezien de verstreckende gevolgen van het opgelegde inreisverbod.

Gelet op de vaststelling dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De middelen of onderdelen ervan die tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing worden aangevoerd, worden dan ook niet onderzocht.

3.. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“dat de bestreden beslissing, zijnde bijlage 13sexies, stelt dat door het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke eerder - dd. 25.10.13 - aan haar was betekend, haar thans een inreisverbod van 3 jaar dient te worden opgelegd; dat echter dit inreisverbod onwettig is ingevolge het feit dat het zonder enige motivatie voor een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd; dat terzake verzoekster verwijst naar het arrest nr. 92.111 van 27 november 2012 van de RVV; dat aldan de Raad oordeelde dat “waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld”; dat voorts de Raad stelde dat “daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd”; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus het bestreden inreisverbod van 14.02.14 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter Vw. van 11.02.14 ook dient vernietigd te worden;”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt dat de duur van het inreisverbod niet wordt gemotiveerd.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet gemotiveerd heeft waarom er sprake zou zijn van samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissingen. Het middel is onontvankelijk. Het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, namelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2013. De wet bepaalt niet de gevallen waarin een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd. De wetgever heeft de vrije keuze over gelaten aan verwerende partij om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, een inreisverbod op te leggen tot een maximumduur van 3 jaar.

Verwerende partij beschikt in casu over een discretionaire bevoegdheid.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het inreisverbod van 3 jaar wordt gemotiveerd. Verzoekster betwist niet dat zij niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting.

Een onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.

De vreemdelingenwet is van openbare orde en voorziet in artikel 74/11 § 1 eerste lid dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd in het geval waarin geen gevolg wordt gegeven aan de terugkeerverplichting.

Wat betreft de motivering van het inreisverbod van 3 jaar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

"Tevens is in de bestreden beslissing uiteengezet dat, in uitvoering van artikel, 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, waarbij opnieuw wordt geduid dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 juli 2012 werd ter kennis gebracht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Uit de in de bestreden beslissing opgenomen motivering blijkt tevens – dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker, met name zijn manifeste weigering om de Belgische verblijfswetgeving te respecteren en gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. (...)

Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij in het verleden geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gegeven steun vindt in de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan ook geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – artikel dat zelf geen formele motiveringsplicht oplegt – worden vastgesteld." (RVV nr. 99.051 van 18 maart 2013).

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod wordt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld, samen met de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting

werd voldaan: *“betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.10.2013, haar betekend op 25.10.2013.”*

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

In casu werd verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. De verzoekster betwist dit niet, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Zij kan daarin worden gevolgd. Anders dan de verwerende partij lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, 2° en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, met name dat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2013, enkel de rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag vormen voor het opleggen van een inreisverbod. Uit deze motieven kan evenwel niet worden afgeleid waarom een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het middel is in de besproken mate gegrond. De overige opgeworpen schendingen behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is ten aanzien van deze beslissing zonder voorwerp.

Het beroep is niet ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wat eerste bestreden beslissing betreft.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13 sexes), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES